

Το κτήμα Σιστοβάρη μας ανήκει

Αναρωτιέται κανείς που ζει στην Αγία Παρασκευή τα τελευταία δέκα χρόνια τι έχει αλλάξει και τι έχει μείνει. Θα προβληματιστεί ή θα εκπλαγεί ευχάριστα; Στη θέση του θα προβληματιζόμασταν... Σε μία περιοχή όπως η Αγ. Ιωάννου διακρίνει κανείς ρυθμούς μεγαλόπολης, καθώς η ανάπτυξη εμπορικών κέντρων και άλλων μαγαζιών όπως και το μπουτιλιάρισμα, είναι κάτι παραπάνω από αισθητό. Η δόμηση της πόλης δεν λείπει ψέματα : η απουσία ελεύθερων χώρων δεν είναι καθόλου τυχαία, όπως και η πολιτική που

ακολουθείται. Μία πολιτική καθόλου τυχαία, αλλά πλήρως προσαρμοσμένη στο καταναλωτικό μοντέλο της λογικής δημιουργίας χώρων εμπορικής ανάπτυξης. Πιο απλά, μία ριζική αλλαγή του πολεοδομικού ιστού της πόλης, που αποσκοπεί στην επέκταση των εμπορικών ζωνών μετατρέποντας τους κατοίκους της πόλης από πολίτες σε καταναλωτές: αφού δεν μου μένει να κάνω κάτι, αγοράζω. Η ζωή στο «εύπορο προάστιο» μετατρέπεται σε συνωστισμό από καταναλωτές και επιχειρηματίες.

Καταστροφολογία; Διακρίνει κανείς το θέμα στις πραγματικές του διαστάσεις αν παρατηρήσει την ολοένα και μεγαλύτερη εμπορευματοποίηση της πόλης από την μία, και την συρρίκνωση των δημόσιων χώρων, από την άλλη. Τα παραδείγματα καταπάτησης δημόσιων χώρων μέσα στην πόλη, ή και ολοκληρωτικής οικοπεδοποίησής τους είναι άπειρα: Πεδίον του Άρεως, πάρκο Κύπρου και Πατησίων, κ.α. Η μετατροπή του κέντρου της Αγίας Παρασκευής συγκεκριμένα, σε ένα εμπορικό πανηγύρι καφετεριών και εμπορικών κέντρων περιορίζει τους κατοίκους της στην κατηγορία του καταναλωτή ή εργαζόμενου, ενώ μία βόλτα στην πόλη χρησιμεύει μόνο για την εκπλήρωση των κρυφών μας πόθων (αγγλιστί shopping therapy). Επιπρόσθετα οι χώροι πρασίνου μειώνονται αισθητά, την στιγμή που οι πελάτες των καφετεριών πολλαπλασιάζονται, πολλαπλασιάζοντας και τα αυτοκίνητα, άρα και το καυσαέριο στην πόλη. (Ωρα είναι να αρχίζουμε να μιλάμε για δημιουργία θέσεων παρκαρίσματος...)

Σε μία περίοδο λοιπόν που οι δημόσιοι χώροι καταπατούνται γιατί κρίνονται μη-ανταγωνιστικοί, αναποτελεσματικά μέρη εμπορικής ανάπτυξης, μη κερδοφόροι τελικά, στην Αγία Παρασκευή έχουμε το DaVinci: Ένα καφέ-μπαρ- κλάμπ-ναό του σύγχρονου lifestyle, που δεσπόζει στην αρχή της Αγίου Ιωάννου και που κτίστηκε πάνω σε κομμένα δέντρα και τα ερείπια του προηγούμενου κτήματος Σιστοβάρη, το οποίο τώρα μετονομάστηκε σε Sistovari Hall. Χωρίς να θέλουμε να επεκταθούμε σε περαιτέρω λεπτομέρειες για το ιδιοκτησιακό καθεστώς ή την εξέλιξη της ιστορίας με το DaVinci, να ενημερώσουμε μόνο για τις τελευταίες εξελίξεις: Τελικά μετά από διοικητική πράξη του Δήμου το DaVinci θα έκλεινε στις 21 Αυγούστου. Και αυτό διότι έγινε δεκτή μία από τις χιλιάδες καταγγελίες σε βάρος του από του περίοικους. Τελικά το DaVinci δεν έκλεισε, μετά από ένσταση που έγινε. Δεν έχουμε αυταπάτες ότι η δημοτική αρχή θα επιτρέψει να το κλείσει ποτέ, έστω και για 10 μέρες. Βλέπετε τα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα είναι αρκετά ισχυρά στο βαθμό που και η αυτοψία της πολεοδομίας δεν καταγράφει καμιά παρανομία. Να ξεκαθαρίσουμε

εδώ ότι νομικό κομμάτι είναι ένα κομμάτι ενός ευρύτερου αγώνα για τον συγκεκριμένο χώρο και πως, δεν πρέπει ούτε θα έπρεπε να περιοριστεί εκεί.

Εμείς, σαν ανοικτή συνέλευση Αγίας Παρασκευής έχουμε τοποθετηθεί πολλές φορές πάνω στο θέμα και έχουμε ασκήσει πίεση στο δημοτικό συμβούλιο για να πάρει μία αρνητική θέση. Με μία μαζικότερη πορεία στην Αγίου Ιωάννου και ενημέρωση προς τους κατοίκους της πόλης αποδεικνύουμε έμπρακτα πως όταν οι κάτοικοι δείχνουν την αντίθεσή τους μπορούν να γίνουν αποτελεσματικοί και να διεκδικήσουν. Οι αποφάσεις που παίρνουμε για τις δράσεις ή πώς θα κινηθούμε παραπέρα είναι πάνω στη βάση της μη αντιπροσώπευσης και της άμεσης δημοκρατίας. Μέσα από τις συνελεύσεις αναδεικνύουμε προβλήματα τα οποία συζητούνται όχι πάνω στη βάση του ιδεολογικού προσανατολισμού του καθενός και της καθεμιάς, αλλά πάνω στη βάση του ίδιου του προβλήματος. Επιδιώκουμε όχι την αντιπολίτευση απέναντι στο δημοτικό συμβούλιο, αλλά την ανοιχτή συζήτηση και την απόφαση πάνω στα προβλήματα που μας απασχολούν μέσα από διαδικασίες που «θεσμίζουμε» εμείς οι ίδιοι/-ες.

Το ζήτημα λοιπόν είναι να εξασφαλιστούν δημόσιοι χώροι διαλόγου, ή ανάδειξης των προβλημάτων των κατοίκων για να ορίσουν οι ίδιοι τον χώρο και τον χρόνο τους. Για να μπορούν να συνδιαλέγονται ελεύθερα και ανεμπόδιστα. Όταν λέμε δημόσιοι χώροι, δεν εννοούμε σε καμία περίπτωση «δημοτικοί». Δηλαδή δεν εννοούμε χώρους απολογισμού του έργου της δημοτικής αρχής για παράδειγμα (που έχει γίνει, μάλλον με αστεία αποτελέσματα) με όρους που αυτή η ίδια βάζει από την αρχή, αλλά αντίθετα χώρους πολιτικούς ή απλά ανοικτούς, που οι κάτοικοι θα θέτουν τα προβλήματα που τους απασχολούν ή θα κοινωνικοποιούνται γενικότερα μέσα από την τέχνη, τον πολιτισμό κλπ.

Έτσι, κάλλιστα στη θέση του DaVinci θα μπορούσε να υπάρχει ένας ελεύθερος κοινωνικός χώρος. Ένας χώρος - που λείπει – κοινόχρηστος και διαμορφωμένος από τους κατοίκους για τους κατοίκους. Ένας χώρος αυτοδιαχειριζόμενος που θα μπορούσε να φιλοξενήσει από βιβλιοθήκη μέχρι παιδότοπο και από στούντιο για τοπικά συγκροτήματα μέχρι ατελιέ. Ένας χώρος που θα φιλοξενεί λαϊκές συνελεύσεις και πολιτιστικές ομάδες. Ένας χώρος πρασίνου, φαντασίας και δημιουργίας. Έτσι θέλουμε το κτήμα Σιστοβάρη. Έτσι θέλουμε ολόκληρη την πόλη. Μια πόλη ανθρώπινη, στην οποία οι κάτοικοι θα μπορούν να επιλέγουν τους χώρους αναψυχής ελεύθερα. Μια πόλη η οποία θα διαχειρίζεται και θα διευθύνεται από τους ίδιους τους κατοίκους με βάση τις ανάγκες και τις επιθυμίες τους. Αυτή είναι η πρόταση μας. Και στον αδιαμεσολάβητο και αμεσοδημοκρατικό αγώνα που έχουμε ξεκινήσει όλοι είναι καλοδεχούμενοι να συν-διαμορφώσουν και να συν-αποφασίσουν.

Δεν έχουμε κουραστεί να το λέμε:

να κλείσει άμεσα το DaVinci

άμεση απόδοση του κτήματος Σιστοβάρη στους κατοίκους, για έναν ελεύθερο κοινωνικό χώρο

Ανοιχτή συνέλευση κατοίκων Αγίας Παρασκευής
anoixtisyneleysiagparaskevis.blogspot.com